

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek
2023. MÁJUS

4

6

18

22

24

26

CÍMLAP: KELEMEN KINGA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLIV. évfolyam, 463. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,

RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

Rajzolj két méhecskét minden orgonavirág mellé,
és egyet-egyét a többi virághoz!

BAK SÁRA rajza

ANTAL ANDRÁS

Két kis tücsök

Hangolják a húrokat,
a vonót gyantázzák,
választanak darabot...
Melyiket is játsszák?

Körülnéznek a réten:
hová lett a kotta?
A májusi meleg szellő
jó messzire fújta!

ZELK ZOLTÁN

Gólya, gólya

Gólya, gólya, hosszúláb,
hol kezdődik a világ?

– A tó szélén ring a nád,
ott kezdődik a világ...

Gólya, gólya, hosszúláb,
hol ér véget a világ?

– Ha az a tó enni ád,
egy tóból áll a világ.

SZABÓ T. ANNA

Gatget

CSEH KATALIN

Álombeli párbeszéd

- Anya, merre jársz? Anya, hol vagy?
- Fényezek fakó csillagokat.
- Anya, szállongok szitakötőszárnyon.
- Csöndtorony ablakában jöttöd várom.
- Anya, görgetjük ezt a kerek holdat?
- Nem hiszem, mert könnyen kereket oldhat.
- Anya, ácsorgunk, majd hová megyünk?
- Ahová szól a Tejútlevelünk.
- Anya, hallod, hasad a hajnal már!
- Szedi lábát álmunk, elsomfordál.

Mama mindig mosogat,
gat, gat, gat,
állandóan rakosgat,
gat, gat, gat.

Törölget és sepreget,
get, get, get,
tisztá ruhát tereget,
get, get, get.

Ha beszélek, bólogat,
gat, gat, gat,
hogyha sírok, simogat,
gat, gat, gat.

FAZAKAS ILDIKÓ rajza

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Eperhabos

Az eperhabot majdnem
mindenki szereti,
eper s hab kell hozzá,
neve is sejteti.

És jó nagy száj, persze,
mindenképp tátva,
be kell kanalazni
a kitátott szájba.

Olyan érzés, mintha
nem is ennél semmit,
csak levegőt nyelnél.
Mégsem zavar senkit!

TÓTH ÁGNES

Nagyi epre

Epertortát sütött nagyi,
készült hozzá eperfagyi.

Eperhab is került rája,
falta a négy unokája.

Mehetsz hozzá nyáron, télen,
nagyi sohasem ül tétlen.
Eperszörp és eperlekvár,
kamrájában mindig megvár.

MOLNÁR KRISZTINA rajza

NEMES NAGY ÁGNES

Égi fagylalt

Ég, ég, fényes ég,
óriási nyári kék.

Most egy felhő felszalad,
csupa jég és csupa hab,
mintha látnál óriási
tejszínfagylalt-tornyokat.

Nem sokáig bírja nyáron,
úszni kezd az égi tálon,
olvad, olvad, szétcsepeg,
itt a zápor, cseppre csepp.

BERTÓTI JOHANNA

Eper

Nagyim eperhabot készít,
mikor falura megyünk.
Anyukám epertortát süt,
valahányszor születésnapom van.
Apukám eperfagyit vesz nekem,
ha kimegyünk májusban
vagy nyáron a parkba.
Én pedig egy jókora epret rajzoltam,
mikor az óvó néni arra kért,
rajzoljuk le a kedvenc gyümölcsünket.

MOLNÁR KRISZTINA

Anna és a krokodilok

Az icipici krokodilok Anna bal térdében sziesztáztak. Hárman voltak, egy krokodil anya, egy krokodil apa és egy krokodil gyerek. Csendesen pihentek Anna térdében, nagyokat ásítózva, nyújtózkodva. Ilyenkor Anna csupán egy kis bizsergést érzett.

A krokodilok Anna fülében reggeliztek, ebédeltek és vacsoráztak. Illedelmesen ültek az asztalnál, és a kis krokodil kölyök mindent felfalt, amit a krokodil anyukája eléje tett. Ilyenkor Anna nem hallott semmit, pedig az ő anyukája is épp enni hívta. Hiába szólította többször is.

– Anna, gyere reggelizni!

Vagy:

– Anna, kész az ebéd! Tálalva van!

Anna csak játszott tovább, hiszen a csámcsogó krokodilok miatt teljesen süket volt, hiába is kiabált az anyukája már nagyon hangosan a konyhából. Sokszor csak az segített, ha bement a gyerekszobába, megfogta Anna kezét, és együtt mentek reggelizni, ebédelni vagy vacsorázni.

Anna hasában volt a krokodilok úszómecénceje, mert hát a krokodilokról köztudott, hogy nagyon szeretik a vizet. Ilyenkor pancsoltak, merültek, és nagyokat spricceltek, egészen addig, amíg Annának elment az étvágya.

Apa szerint csak válogatós volt, de valójában Anna csupán a krokodilok miatt nem tudta megenni a tökfőzeléket, a paszulylevest vagy a túrós puliszkát. Érdekes módon a krokodilok úszkálása nem akadályozta meg Annát abban, hogy bevágjon egy nagy szelet csokis sütit vagy egy tölcsér vaníliás fagyaltot.

A nagyobb gond akkor volt, ha a krokodilcsalád focizni ment, mert a focipálya Anna fejében volt. Ilyenkor addig rúgták a labdát, amíg Anna feje megfájdult. Szerencsére An-

na anyukája valamiféle varázserővel rendelkezett, ami még a krokodilokra is hatott, mert ha a hűvös kezét Anna homlokára tette, a krokodilok abbahagyták a futballozást, és a fejfájás is elmúlt.

Amikor lement a nap, a krokodilok levonultak Anna mellkasába, ott szépen összebújtak, és elaludtak, mint a tej. De addigra már Anna is nagyon álmos lett, alig tudta nyitva tartani a szemét, pedig a mese, amit az anyukája épp olvasott, olyan érdekes volt!

A krokodilok édes álma azonban ragályos volt. Igen hamar Anna is elaludt. Az anyukája halkán letette a meséskönyvet, és lekapcsolta a villanyt. A legnagyobb csendben surrant ki Anna szobájából. A világeért sem akarta felébreszteni a krokodilokat!

HATHÁZI REBEKA rajzai

Hány feje van az embernek?

(öt: egy feje,
két kézfeje, két lábfeje.)

(Öt: egy feje,
két kézfeje,
két lábfeje.)

Kőrózsa

Magyar monda

Hajdanában élt Putnok várában egy igen gazdag nemesúr. Tündöklő szépségű leánya volt, maga a király akarta feleségül venni. Ám a várkisasszony egy upponyi juhászlegényt szeretett. Titokban, a Bán völgyén át lovagolt fel hozzá, és gyakran az Alsóerdőben találkoztak. Ott, abban az időben egy szép, kerek tisztás volt. Hogy, hogy nem, de a király tudomására jutott, hogy a várkisasszony az upponyi juhászlegényt szereti. Parancsot adott hát katonáinak, hogy a bojtárfiút élve vagy halva vigyék a budai várba.

Jöttek is a vitézek, keresték a juhászlegényt.

– Az Alsóerdőn van, Nekézseny határában – felelte riadtan a juhászlegény édesanyja.

– Vezess hozzá – parancsolta a kapitány.
– Fiadat a király őfelsége elé kell vinnünk.

Az asszony reszketve engedelmeskedett. Jól tudta pedig, hogy miért keresik a fiát, csak hát a király vitézeivel nem mert ujjat húzni.

– Csak egy nagy csokor rózsát szedek még neki – esdekelt a vénasszony. – Nagyon

szereti a lelkem. Ha már úgyis elviszik tőlem, legalább erről jussak eszébe.

A katonák kénytelen-kelletlen beleegyeztek, és az öreg néne hamarosan egy nagy csokor rózsával tért vissza. Így ballagott ő a katonák előtt az Alsóerdő felé. Már messziről odahallatszott a juhnyáj kolomp-szava. Nem is bírta sokáig a fájó szívű édesanya, nagyot kiáltott:

– Fuss fiam, fuss a rengetegbe! Katonák jönnek érted, s visznek a tömlöcbe!

A vitézek erre rátámadtak az anyára, bíborpiros vére ráhullott a fűre, rácseppent a virágra, s vörösre festette.

– Ne bántsátok – parancsolta a kapitány.
– Nem lesz, aki az utat mutassa nekünk.

Meghallotta a nagy kiáltozást a juhászlegény is. Előjött az erdőből, ki a rétre.

– Gyere csak közelebb! – kiáltott feléje a kapitány.

A szépséges szép várkisasszony is éppen a juhással volt.

– Jaj, ne menj! – könyörgött a bojtárfiúnak.

– Mit akartok tőlem? Mért bántjátok anyámat? – fordult a juhászlegény a kapitány felé.

– A királynak van beszéde veled – válaszolta a cifra vitéz. – Jer velünk Budára! Mert ha szépen nem jössz, elviszünk mi csúnyán is. Ez felséges királyom szigorú parancsolatja.

És abban a pillanatban már száz íjász feszítette az ideget.

– Nem engedem a kedvesem! – kiáltott a várkisasszony, és szorosan átölelte a fiút.

– A király parancsára! – intett akkor a kapitány. Száz nyílvesző zúgott a hegy oldalán álló juhászra és kedvesére.

A vén juhászné felébredt alélt-ságából. Kezében a rózsacsokorral széleseben odafutott a két halotthoz, és virágjait rájuk szórta. A vitézek ámulatára a várkisasszony és a juhászlegény holtteste hatalmas kősziklává változott.

A kapitány nagy mérgesen szigorú parancsot adott, hogy a sziklát mozdítsák el, s a juhász helyett vigyék a királyhoz. Hiábavaló volt azonban minden próbálkozásuk. Százan is feszítették, de az csak állt, állt erősen. Ráadásul a kővé vált rózsák tüskéi kegyetlenül összevéngezték a vitézek kezét.

A király vitézei dolguk végezetlen tértek haza. A kővé vált putnoki várkisasszony meg az upponyi juhászlegény pedig egymást átkarolva maradt ott, szép alakjukon rózsák díszlenek. Őrzik a völgy sejtelmes csendjét, örökön-örökké.

A becsapott szélhámos

Japán mese

Átdolgozta Rab Zsuzsa

Élt egyszer egy messzi városban egy szélhámos. Azt híresztelte magáról, hogy mindenféle betegséget meg tud gyógyítani. A betegektől előre kérte a fizetséget, bűvölt-bájolt valamit, aztán továbbállt. A beteg pedig vagy meggyógyult magától, vagy sem.

Meghallotta egyszer a szélhámos, hogy a városban egy fiatal asszony elvesztette a szeme világát. Sietett hozzá mindjárt, és azt mondta neki:

– Fizess nekem száz ezüstpénzt, visszaadom a szemed világát! Úgy látsz majd, mint régen.

– Nem százat, de kétszázat fizetek – mondta a vak asszony. – De majd akkor, ha csakugyan meggyógyítasz.

Mit tehetett a szélhámos, ráállott. Elment a vak asszonyhoz minden reggel, bűvölte-bájolta, kuruzsolta-vajákolta. De nem bízott a tudományában, csak abban, hátha ki tudja csalni az asszonyból a pénzt.

Egy nap meglátott az asszony asztalán egy ládikát. Belekukkantott. Tele volt pénzzel. Nem sokat gondolkodott. Zsebre rakta. Tehette, hiszen az asszony vak volt.

Aztán feléje se ment többet.

Hanem az asszonnyal csoda történt. Egy reggel felébredt, kinyitotta a szemét, s felkiáltott örömeiben. Visszanyerte a szeme világát, úgy látott, mint régen.

Híre futott a dolognak, a szélhámosnak is fülébe jutott. Beállított az asszonyhoz.

– A fizetségért jöttem. Visszaadtam a szemed világát, ahogy ígértem.

Hanem az asszony azt felelte:

– Nem fizetek semmit. Nem tudtál meggyógyítani!

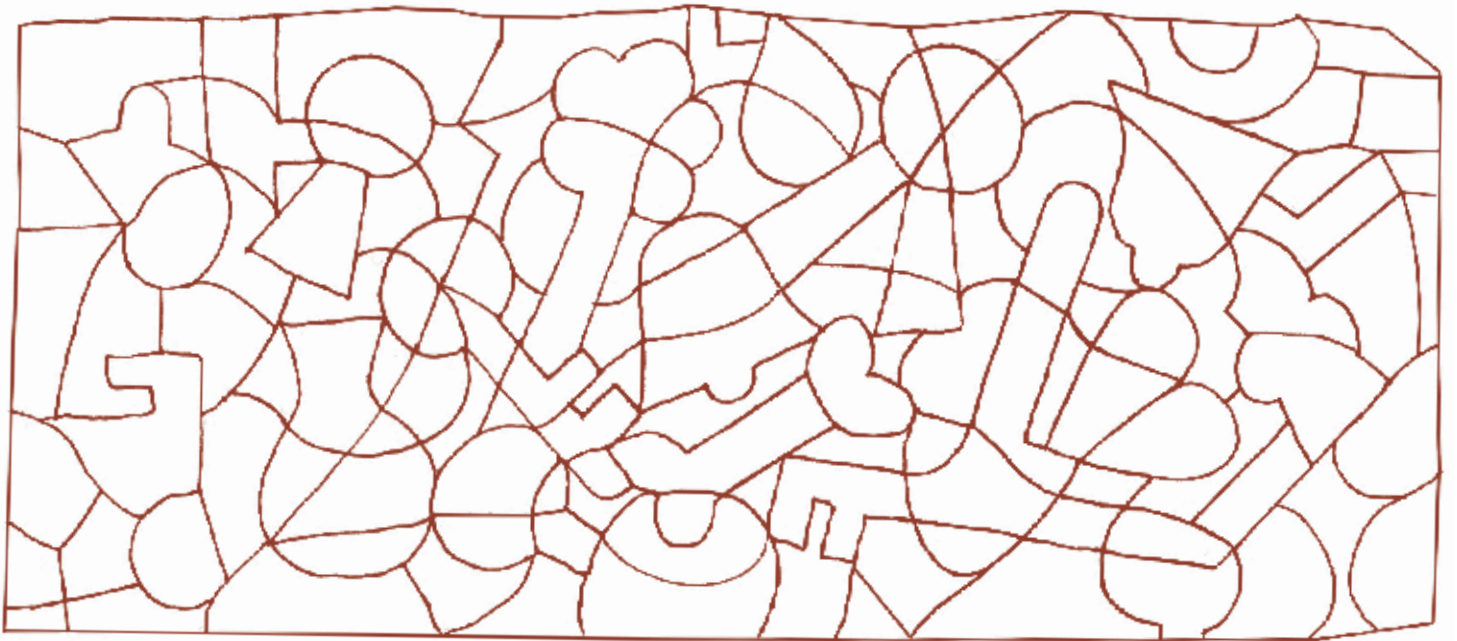
– Hát nem látsz-e ugyanolyan jól, mint régen?

– Nem ám! – felelte az asszony. – Nem látok semmit. Ebben a ládikában pénznek kell lennie, én pedig egy garast se látok benne. Ha visszaadtad volna a szemem világát, látnám a pénzt.

– Talán valami tolvaj lopta el.

– Dehogy lopta el! Rajtad kívül senki sem jöhetett be hozzám. Azért nem látom a pénzt, mert világtalan maradtam. Teneked hát nem jár fizetség. Isten áldjon!

Mit volt mit tennie a szélhámosnak, hazament nagy dérral-dúrral. Megértette, hogy most az egyszer őt tették lóvá.

Rajzolj annyi ezüstpénzt a ládikákba, hogy mindenikben ugyanannyi legyen!
Elveszett a ládika kulcsa. Ha megtaláltad, színezd ki!

A giliszta meg a százlábú

Koreai mese
Átdolgozta Rab Zsuzsa

Egy barázdabillegetőtől hallottam, miért is nem ment feleségül a százlábú a földi-gilisztához, s miért nem vette el a földi-giliszta a százlábút.

Réges-régen, egy öreg kő alatt lakott egy világszép százlábú hajadon. Szép volt, de hiú is nagyon, egész nap a száz karcsú lábát nézegette, gyönyörködött bennük. Estig tartott, míg mind a százat végigbámulta. Egyebet nem is csinált, nem mosott, nem főzött, csak pipiskedett.

A szomszédjában egy hosszú földigiliszta éldegélt. Ez meg szorgalmas legény volt, dolgoz, egész nap a földet túrta-ásta, tekervényes alagutakat fúrt a föld alatt, és nagyon elégedett volt a sorsával.

Egyszer, eső után, kibújt föld alatti járatából, és megpillantotta a világszép százlábú hajadont. Egy csapásra beleszeretett, elhatározta, hogy vagy ő lesz a felesége, vagy senki. A hajadonnak is megtetszett a legény. A giliszta nemsokára kérőket küldött a százlábú-

búhoz. A hajadon igent mondott, készültek tehát a lagzira.

Egykettőre híre futott a dolognak. Megtudták a férgek, kukacok, bogarak, és rákezdték a sopánkodást, pusmogást, óbégatást.

– Meghibbantál? – futottak a gilisztához. – Ilyen menyecskét viszel a házhoz? No, majd veheted neki a cipellőket, csak győzzed! Ötven párat egyszerre!

– Még ha csak cipellőt! – mondták mások. – De ötven pár szattyáncsizmát is vened kell neki télire! Honnan szerzel ennyi pénzt? Aztán meg képzeld csak el: ha leveti az ötven pár csizmáját, micsoda kopogás, dobogás támad a házában! Nem lesz ebből jó dolog!

A százlábúnak meg a barátnői próbáltak beszélni a fejével:

– Nyomorék ez a te kérőd! Egy lába sincs! Csúszik-mászik a boldogtalan!

Mások tódították:

– Aztán gondold csak el, mennyit kell majd mosnod-vasalnod rá! Egész nap a földet túr-

ja, mindennap elmocskol egy inget! Mos-hatsz-vasalhatsz napestig!

Gondolkodóba esett a százlábú-hajadon, igazat adott barátnőinek. Meghányta-vetette magában a dolgot, végül fogott egy árkus papirost, és megírta a földigilisztának: nem megy hozzá feleségül.

Közben a giliszta is eltöprenkedett. „Igaz is – gondolta –, szegény legény vagyok én! Miből vegyek neki annyi cipőt meg annyi

szattyáncsizmát? Aztán dologtalan hajadon is a százlábú, cifrálkodó. Nem lenne az nekem jó feleségem!”

Fogta magát, és ő is levelet írt a százlábúnak: keressen mást magának!

Egyszerre kapták meg egymás levelét.

Elmaradt hát a lagzi, oda lett a szerelem. Máig se lett egy pár a százlábúból meg a gilisztából.

Most már tudjátok, miért.

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

5. rész

Nem tudok aludni! – nyivogott Töhötöm egy huzatos reggelen. – Egész nap le sem hunyom a szemem, este pedig lekoppan. Teljesen fölborult a bioritmusom, mióta állandóan a testmozgást gyakoroljuk.

– Bioritmus? Hol hallottad ezt a szót? Dehogy borult! Éppen, hogy helyrebillent, beállt a természetes rend szerint – magyarázta Tas, miközben jobb lábára fölrángatta a Fehér Házas zoknit. – Éjjel alszol, nappal a barátoddal mászkálsz. Mi kell több?

– Hogyhogy mi? Teljesen kikészülök, ha így megy tovább. Utálok nappal mászkálni, éjjel aludni. Fúj! Nem tudod, hogy csak az pihen, aki természetes időben alszik?

– Dehogynem! Épp most lelkendeztem, hogy végre természetes időbe zökkentél. Éjjel alszol és nappal mászkálsz. Hol a zoknim párja? A Linkoln Ábrahámos? – kérdezte Tas.

– Megettem! Éjbrhem Linkln, nem Linkoln Ábrahám! Ne űzz csúfot az államelnökből! Ott van, ahová tetted. Ilyen kábán örülök, ha saját magamat megtalálom a párnák közt. A te zoknid, keresd meg!

– Keresem, de nincs! Elkésünk! Akkor megnézhetjük magunk! Tudod, hogy a tanci nem bírja, ha késünk!

– Szerintem inkább azt nem bírja, ha rendetlen a tolltartód. Vagy halálfejet rajzolsz az ellenőrződre!

– Te csak hallgass, a felborult bioritmusoddal! Bezzeg a tancitkában is kristálytisztán látod! Hol az Ábrahámos zokni? Segítség már! Elkészünk!

– Tudod mit? A bal lábadra húzd a mézeskalácsbábust. Az is piros.

– Nem ettem meszet! Mindenki látni fogja, hogy felemás zokni-ban indultam el!

– Hát az összes zoknid olyan, mintha felemás lenne! Például az Ábrahámos. Egyiken ház, másikon ember. Mi közük egymáshoz? A kettő miért egy pár? A mézeskalácsos is piros, az Ábrahámos is piros, akkor az a kettő is pár!

– Semmit sem tudsz a zoknikról! Ábrahám és a Fehér Ház összetartozik. A legendás Ábrahám a Fehér Házban elnökölt. Igaz ugyan, hogy a zoknik újabban olyanok, mint ha felemásak volnának, de nagyon is összetartoznak! Azonnal meglátszik, hogy két felemás zokni valójában egy pár-e vagy sem! A Fehér Háznak semmi köze a mézeskalács-hoz.

– Esküszöm, hogy te rendes bioritmussal zizibb vagy, mint én fölborultan! Szerinted a felemás zoknik közt vannak felemás felemás zoknik és párban létező felemás zoknik, és az osztályban a többiek ezt mind tudják?

– Igen, és ennél még sokkal többet is tudunk! Például. Tudtad, hogy Linkoln Ábrahám-nak volt az összes amerikai államelnök közül a legnagyobb lába?

– Biztosan azért került végül a zoknidra...

– Azért került oda, mert ő a leghíresebb amerikai államelnök. Eltörölte a rabszolgaságot!

– Dehogyan törölte! Én például rabszolgasorban élek! Az örült gazdánál, aki azt hiszi, hogy éjjel aludni és nappal virrasztani rendes dolog. Amikor világos, hogy rendes lény nappal pihen, éjjel vadászik!

– Ha nem vadászod le az Ábrahámos zoknimat, egy hétig nem hagylak aludni. Se éjjel, se nappal! – dörögte Tas.

Töhötöm szemét forgatva némán a hátára hengeredett, jelezve, hogy esze ágában sincs zoknira vadászni. Puha kis pocakja alól azonnal előkerült Tas Ábrahámos félzoknij. És aznap nem késtek el!

LACKFI JÁNOS versei

Föld

A föld mindig mozdulatlan,
tillaárom-rárom,
benne csend és semmiszag van,
tillaárom-rárom.

Pedig nyüzsög lenn az élet,
tillaárom-rárom,
a giliszták vígan élnek,
tillaárom-rárom.

Kukac, hernyó, bogár-népség,
tillaárom-rárom,
egyik sem egy világszépség,
tillaárom-rárom.

Díszítsd ki a jobb oldalon repdeső madarat a bal oldali szerint.
Alkossatok szavakat a buborékokban található betűkkel.

Szívogatják fák a földet,
tillaárom-rárom,
a gyümölcsök attól nőnek,
tillaárom-rárom.

Kenyeret a föld ad nekünk,
tillaárom-rárom,
bizony mi is földből élünk,
tillaárom-rárom.

Földtől piszkos lesz a lábunk,
tillaárom-rárom,
mégis holtig rajta járunk,
tillaárom-rárom.

Levegő

Mezők felett lebegő
semmiség a levegő!
Hejhó, halihó!

Dehogy semmi, minden az!
Nincs levegő? Megfulladsz!
Hejhó, halihó!

Levegőből van a szél,
minden zászlót szétizél.
Hejhó, halihó!

Levegő a lufiban,
hogya szülinapod van.
Hejhó, halihó!

A buborék abból van
szódában meg kólában.
Hejhó, halihó!

Zizegteti hajadat,
furylyákat fúvogat!
Hejhó, halihó!

Lengeti kabátodat,
a sáladba belekap.
Hejhó, halihó!

Mezők felett lebegő
mindenség a levegő!
Hejhó, halihó!

DEÁK KATALIN rajzai

TÓTH ÁGNES

Szalakóta nóta

Szép madár a szalakóta,
csodálom már tavasz óta.
Színpompás a tollazata,
kék, fekete, zöld és barna.

Szép, de nincs szívében részvét,
elfoglalja mások fészket.
Párja négy tojást rak bele,
s fiókákkal lesz majd tele.

Etetik a kicsinyeket,
más fészkeből tojást csennek.
Fiókáik hamar nőnek,
otthonukból kirepülnek.

Nyár végén mind útra kelnek,
Afrikába települnek.
Tavasszal majd visszatérnek,
üres fészkek után néznek.

CSEH KATALIN

Szalakóta

Megjött már a szalakóta,
május-illat hazahozta.
Messzi földről, Afrikából
érkezett e szárnyas vándor.

Megjött már a szalakóta,
becenevén a kékcsóka.
Hold bekukkant otthonába:
öreg fa szellős odvába.

Megjött már a szalakóta,
csupa szem-fül hajnal óta.
Villanydrótról zsákmányra les,
gyíkot, ha lát, szíve repes.

Messzi földről, Afrikából
érkezett e szárnyas vándor.
Május-illat hazahozta:
megjött már a szalakóta.

KISS LEHEL

Szalakóták

Az Alföldön órák óta
„Krá-krá-krá-krrr!” – ez a nóta.
Nem valami nagy művészet, mondhatom.
Ám akinek szól, az érti,
gyönyörködve hallja, s nézi
a szárnyaló bukfenceket.

Otthagynom hát
a két kis szalakótát,
a nászrepülést, a nótát,
nekem abba beleszólni nem szabad.
Nagy az Alföld, mint a paplan.
Míg bejárom, unalmamban
– „Krá-krá-krá-krrr!” –
próbálgatom a zöldeskék szavakat.

GUBA-KEREKES ZSUZSA rajza

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és az őrszem

Kukucsi egyik kedvenc hónapja a május. Az idő kellemesen meleg, mindenfelé zöldellnek a fák, és ami a legfontosabb: ilyenkor tér vissza hosszú útjáról Ficédula, a kis légykapó.

Még augusztus végén, mielőtt útnak indult volna, eltervezték, hogy amint visszatér és megpihen az út után, Vincével hárman felkeresik Ficédula régi ismerősét, Ottíliát.

Ottília szép, színes madár. Világoskék, sötétkék és barna színű tollak teszik igazán látványossá. A tudósok szerint ő szalakóta, népies nevén kékcsókának is mondják néha.

A három barát egy esős reggelen indul útnak. A csepergés nem tart sokáig, a szürke felhők mögül hamarosan kikukucskál a nap. A napsugarak hamar felszárítják az utat, csak néhány pocsolya marad meg a nagyobb mélyedésekben. Kukucsi és Vince gyalog mennek, Ficédula körülöttük röpköd, nincs hozzászokva, hogy olyan sokat járjon. Néha a magasba röppen, onnan, madártávlatból figyel, jó irányba tartanak-e.

Napok óta úton vannak, lassan közelednek céljuk felé. Ficédula járt már ezen a környéken. Most azonban valamiért furcsának tűnik számára a táj, de nem tud rájönni, hogy miért. Mintha valami hiányozna belőle. A szalakóták szeretik a legelőket, kaszálókat, szántóföldeket, mert finom falatokat rejtenek. Nagy, odvas fákra is szükségük van, hogy kialakítsák otthonaikat. Itt azonban már nincsenek nagy fák. Elvértve akad egy-két vékony fa, de sok évnek kell még eltelnie, hogy azokba bárki befészkelhesse magát.

Ahogy mennek, egy magas fa tetején sötét alakot látnak. Messze van tőlük, szemben a nappal, így nem ismerik fel, hogy pontosan mi lehet.

– Biztosan valaki megfigyel minket – esik kétségbe Kukucsi –, talán valami őrszem ül a fán.

Ekkor az alak megmozdul, és feléjük repül. Kukucsi és Vince elbújni készül, amikor Ficédula felismeri, hogy a közeledő alak nem más, mint régi barátja, Ottília. A szalakóta szomorúan meséli látogatóinak, hogy kivágták a nagy, odvas fákat a környékről, így

nincs, ahol fészket készítsen magának. Kuku-
csinak jó ötlete támad. Ha nincs odú a fákon,
majd ők készítenek olyan madárodút, amit a
fára rá lehet erősíteni. Odahaza már több ilyen
láttak, csak azok valamivel kisebb madarak-
nak valók voltak.

Munkához látnak. Kukucsi először is meg-
tervezi az odút. Rajzol, méricskél, majd mikor
a terv elkészül, Vincével együtt elindulnak fát

gyűjteni, a két madár pedig szerszámokat
szerezni.

Fúrnak, faragnak, mindenki nagy munká-
ban van, de megéri, mert a végén elkészül
Ottília új otthona. Már csak fel kell szerelni
valamelyik fa törzsére, és kész is a szalakóta-
lak. Ottília hálás a segítségért, és megígéri,
hogy amint teheti, ő is ellátogat Kukucsiékhoz.

Húzd át azokat a
tárgyakat, amelyekre
nincs szüksége
Kukucsinak és Vincé-
nek a madárodú
elkészítéséhez!

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Mézédes május

A testvéreitekkel
közösen készítsétek
el anyának a pillangót.
A körberajzolt keze-
tekből készülnek a
színes szárnyak.

Hordozzátok tenyereteken a családotokat!
Rajzold körbe a tenyered, majd a kéz ujjaira ragaszd
a családtagok papírfejét.

Szucher Zsuzsa marosvásárhelyi
óvónő ötlete: papírcsíkból ragasz-
tott pipacsok.

A diósadi óvodában, **Illyés
Ildikó Réka** csoportjában
papírhenger-darabokból
ragasztott, zseníliaadrót-
csápos hangyák sorakoznak.

Nagy Izabella osztályában,
Maroskeresztúron papír-
pityangok készültek.

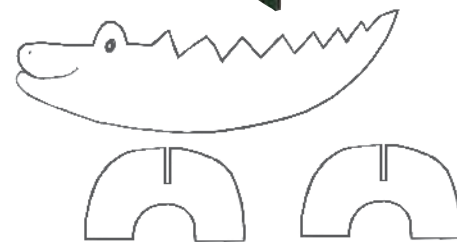
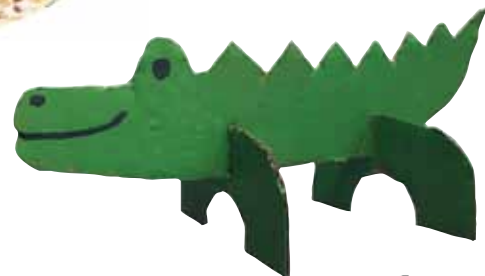
Papírgyöngy Anyák napjára: színes folyóiratokból vágjatok ék alakú papírdarabokat, majd a széle-
sebbik felétől kezdve tekerjétek hurkapálcára, a
végét ragasszátok le, majd fűzzétek őket fel.

Dobozkartonból készí-
tek krokodilokat a 8. olda-
lon található meséhez.

Papírtál-fészek-
ben ücsörgő
madárfiókák.

**Fodor Emőke és
Juhos Helga** osztályá-
ban, Szamosújváron
buborékos fóliával pe-
csételték a tájkép hátte-
rét, majd festéssel kiegé-
szítették a rajzot.

Köble Médea-Blanka,
Gyulakuta

Szakács Karola,
Zilah

Csipike postája

Nagyon remélem, hogy virágos jókedvében olvassa mindenki májusi levelem! Miután az anyáknak és nagymamáknak kedveskedtetek, figyeljetek a szirmokra fűben és levegőben, és rajzoljatok nekem minél több olyan élőlényt, amely virághoz hasonlít! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Péterfi Zalán,
Kibéd

Sebestyén Juliánna,
Zetelaka

Borka Villó,
Marosvásárhely

**Székely
Hunor,**
Négyfalu

Milik-Fogarasi Samu,
Kolozsvár

Posta Emma,
Szamosújvár

**A szeptembertől áprilisig gyűjtött
bélyegeket küldd el nekünk!
Jutalmat nyersz vele.**

Jánosi Márta csoportjában,
Gyergyóalfaluban készültek
az Anyák napi rajzok.

Szigeti Anna-Mária tanítónő osztálya tavaly a marosvásárhelyi George Coșbuc Általános Iskola előtti ligetben Madarak és fák napjára készített tanösvényt. Az ösvényen virágoskert, komposzt, madáretető, rovarhotel, QR kódokkal ellátott táblácskák, toborzó és érzékösvény volt. A Milvus csoport biológusával, Kis Rékával tartott értékes tevékenységen a gyermekek megismerhették a madarak etetésének és itatásának csínját-bínját, játszva sajátították el a madarak környezetre gyakorolt hatását, hasznos tanácsokat kaptak. A kisiskolások madaras memóriajátékot is készítettek.

Hűségese olvasóink:

Székely
Edit
osztálya,
Négyfalu

Elekes Csilla osztálya
a gyergyószentmiklósi Vaskertes Iskolából

Seres
Klára
osztálya,
Kraszna

TÁMOGATÓINK

Ára 8 lej

BETHLEN GÁBOR
Alap

Brúnó és Borka

Melegedik, melegedik!

Anya anyukájának anyukája.

Lobognak a pántlikák.

Ebből lesz a hab a tortán.

POJUM EDITH rajza

Katicabogár anyának

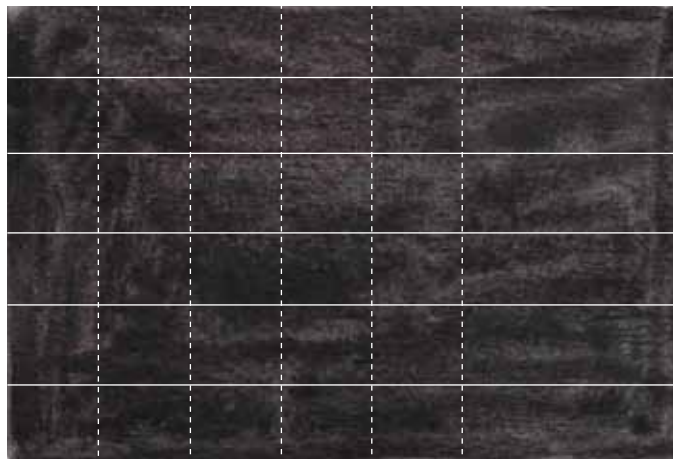
Vágjátok körbe a formákat.

A katicabogár piros hátára rajzoljatok pettyeket, majd hajtsátok be a szárnyat, hogy szív alakú legyen. A fejet a csáppokkal együtt ragasszátok középre, a testre. A lábakat harmonika-hajtással tűrögessétek meg, és ragasztóval rögzítsétek a testre. Rajzoljatok, írjatok bele anyának.

Az ötletet **Botka Ildikó** tanítványa küldték Diósadról.

csápok

lábak

